Laura Bellini

Усе, чого я не замовляла

Два різні бачення. Одне тяжіння, яке неможливо спланувати

Усе, чого я не замовляла

Два різні бачення. Одне тяжіння, яке неможливо спланувати

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384902851

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Межі на плані 13
Розділ 2 - Домовленість без дрібного шрифту 24
Розділ 3 - Між стіною та вогнем 38
Розділ 4 - Смак невимовленого 49
Розділ 5 - Право відмовити 60
Розділ 6 - Відстань одного подиху 72
Розділ 7 - Те, чого не видно на кресленні 81
Розділ 8 - Місця, до яких повертаються 91
Розділ 9 - Ризик, закладений у кошторис 101
Розділ 10 - Близькість без плану 110
Розділ 11 - По той бік ранку 120
Розділ 12 - Зміни після настання темряви 130
Розділ 13 - Ціна чужих рішень 140
Розділ 14 - Правда між нами 149
Розділ 15 - Усе, чого я не затверджувала 158
Розділ 16 - Простір, якого я не віддам 169
Розділ 17 - Власними руками 178
Розділ 18 - Ціна виправлення 187
Розділ 19 - Те, що залишається після виправлення 195
Розділ 20 - Усе, що ми обираємо 206

INTRO

Першим, що я побачила, увійшовши до бістро, була стіна, пофарбована в бордовий колір.

Другим — чоловік, який стояв перед нею з чашкою кави й мав аж надто задоволений собою вигляд.

Проблема полягала в тому, що стіна мала залишитися білою.

Не кольору слонової кістки, не кремовою і вже точно не насичено-бордовою, що нагадувала червоне вино, розлите на скатертині. Вона мала бути білою, теплою, з ледь помітним сірим відтінком. Саме так я спроєктувала її три тижні тому, коли вперше побачила це приміщення на одній із бічних вулиць Гдині й зрозуміла, що його найбільша перевага — світло.

Тепер світло, що проникало крізь високі вікна, падало на темну поверхню, а я відчула знайоме напруження між бровами. Воно з'являлося щоразу, коли хтось вирішував, що дизайн інтер'єру — це лише необов'язкова рекомендація.

— Скажіть мені, будь ласка, що це пробний зразок, — озвалася я.

Чоловік повернув голову.

Йому було трохи за тридцять, можливо, ближче до сорока. Темне волосся, рукави лляної сорочки, недбало закочені до ліктів, і обличчя людини, яка частіше недосипала, ніж була готова в цьому зізнатися. Він не був тією бездоганною красою, яку зазвичай демонструють у рекламі парфумів. Натомість мав дещо значно небезпечніше: погляд, зосереджений на

співрозмовникові так, ніби кожне його слово могло виявитися цікавим.

— І вам доброго дня, — відповів він.

— Це пробний зразок?

Він подивився на стіну, потім на мене.

— Залежить від того, наскільки сильно ви хочете почути хорошу новину.

Я поставила сумку з документацією на найближчу стільницю.

— Дуже сильно.

— Тоді можемо вважати, що це надзвичайно великий пробний зразок.

Я не всміхнулася.

Він усміхнувся за нас обох.

Мене звали Міра Словік, мені було тридцять два роки, і вже сім років я працювала дизайнеркою інтер'єрів закладів громадського харчування. За цей час я навчилася розділяти власників ресторанів на дві категорії. Перші наймали дизайнера, бо справді хотіли скористатися його знаннями. Другим потрібен був хтось, хто намалює їхні фантазії, а потім візьме на себе відповідальність за всі проблеми, що з них виникнуть.

Я ще не знала, до якої категорії належав чоловік переді мною. Зате точно знала, що від самого ранку мала достатньо причин не терпіти імпровізацій.

Напередодні я відхилила пропозицію повернутися до великої архітектурної студії у Варшаві. Мені пропонували керівну посаду, чудову зарплату й стабільність, якої моя невелика власна справа не могла гарантувати. Я

відмовилася, тому що після п'яти років роботи на чуже ім'я хотіла нарешті підписувати проєкти власним.

Бістро в Гдині мало стати першим реалізованим проєктом, який я зможу показувати майбутнім клієнтам без потреби пояснювати, за які саме рішення відповідала особисто.

І я зовсім не збиралася починати зі стіни, колір якої не затверджувала.

— Хто ви, власне, такий? — запитала я.

Чоловік підняв брови.

— Досить особисте запитання як для знайомства, що триває лише три хвилини.

— Я дизайнерка цього інтер'єру.

— У такому разі нам варто було познайомитися раніше.

Він простягнув руку.

— Кацпер Гай. Шеф-кухар. І людина, яка проводитиме тут більше часу, ніж у власній квартирі.

Я потиснула йому руку. Вона була теплою, сухою, з невеликою подряпиною біля великого пальця. Він не затримав моєї долоні довше, ніж належало, але дивився мені просто в очі, поки ми називали свої імена.

— Міра Словік, — представилася я. — Людина, якій доведеться пояснювати інвесторці, чому хтось змінив колір стіни без жодного погодження.

— Мені здається, я вже сказав вам, хто я.

— А мені здається, що я так і не почула відповіді на своє запитання.

Якусь мить він розглядав мене з цікавістю. Потім поставив чашку й підійшов до стіни.

— Підійдімо сюди.

— Навіщо?

— Хочу вам дещо показати.

Я не зрушила з місця.

— Можете показати звідти.

Він озирнувся через плече. Усмішка не зникла повністю, але стала менш зухвалою.

— Слушно. Ми ще не настільки знайомі, щоб я міг вами командувати.

Він указав на вікно й позначений на підлозі контур майбутньої барної стійки.

— О сімнадцятій сонце світить точно сюди. Якщо стіна залишиться світлою, люди, які сидітимуть біля бару, дивитимуться просто на відблиски. З темнішою поверхнею атмосфера стане спокійнішою.

Щодо післяобіднього світла він мав рацію. Я врахувала його у проєкті, тому й замовила регульовані віконні екрани та світильники з відповідною колірною температурою. Проте я не передбачила, що хтось вирішить випробувати інше рішення, навіть не запитавши моєї згоди.

— Я розумію, чого ви хотіли досягти, — сказала я. — Але ви змінили один елемент, який впливає на всі інші. Матеріал барної стійки, колір оббивки, навіть загальне сприйняття простору.

— Я ж не змінював усього.

— Поки що.

Він коротко засміявся.

— Ви завжди припускаєте найгірше?

— Зазвичай мені достатньо проєктної документації.

Я дістала планшет і відкрила візуалізацію. Показала йому розріз приміщення з позначеними точками освітлення. Кілька хвилин ми говорили виключно про пропорції, відбиття світла й матеріали. На мій подив, він слухав уважно. Ставив конкретні запитання, не перебивав, а коли я вказала на проблему візуального заниження стелі, визнав, що цього не передбачив.

Це було ледь не небезпечніше за його усмішку.

Чоловік, який умів дискутувати, не підвищуючи голосу, був значно складнішим опонентом, ніж той, хто переконаний у власній непомильності.

— З чого буде стільниця? — запитав він.

— Зі світлого композиту. Стійкого до забруднень, простого в догляді.

— А якщо люди захочуть просидіти за нею три години?

— Їм варто буде замовити щось поїсти.

Він усміхнувся.

— Ви справді не збираєтеся нічого мені полегшувати.

— Мене найняли не для того, щоб полегшувати вам життя.

— Шкода. А я вже почав сподіватися.

Відчинилися двері з підсобного приміщення. Молодий працівник у забризканих фарбою штанах висунув голову.

— Кацпере, постачальник питає, ці планки встановлювати сьогодні чи завтра.

— Які планки? — негайно запитала я.

Хлопець перевів погляд із нього на мене.

— Ті, що для конструкції барної стійки. Привезли додаткові, згідно з учорашнім повідомленням.

Кацпер поставив чашку.

— Скажи, нехай поки залишать їх на складі.

— Хвилиночку, — сказала я. — Згідно з яким повідомленням?

Запала тиша, в якій я виразніше почула шум автомобілів за вікном і стукіт інструментів у підсобці. Кацпер подивився на працівника, потім знову на мене. Уперше від початку нашої зустрічі він не здавався людиною, яка точно знає, як вести розмову.

— Це лише додатковий варіант, — пояснив він.

— Варіант чого?

— Пересунути барну стійку ближче до кухні. На кільканадцять сантиметрів. Я хотів перевірити, чи покращить це пересування персоналу.

Я подивилася на лінії, позначені клейкою стрічкою на підлозі. І справді, одна з них проходила не там, де мала. Раніше її затуляла моя сумка. Переміщення барної стійки означало зміну ширини проходу, розташування стільців і відстані до столиків. Це не була дрібниця, яку можна виправити просто під час монтажу.

— Хто затвердив замовлення?

— Я.

— На підставі якого креслення?

Кацпер якусь мить мовчав.

— Робочого.

— Мого?

— Ні.

Я сховала планшет у сумку. Дуже повільно, бо мені потрібні були кілька секунд, щоб не сказати чогось, про що згодом пошкодувала б.

— У такому разі прошу призупинити монтаж. Усього, чого немає в затвердженому проєкті.

Цього разу він не намагався мене розсмішити.

— Добре, — сказав він.

Це одне слово принесло мені полегшення, хоча й не таке велике, як мало б.

Задзвонив телефон. На екрані з'явилося ім'я Юлії, інвесторки, яка довірила мені проєктування бістро. Я відповіла й почула її схвильований, сповнений ентузіазму голос. Вона хотіла знати, як просуваються роботи, чи познайомилася я вже з Кацпером і чи подобається мені енергія, яку він привносить у цей проєкт. Перш ніж я встигла відповісти, вона повідомила, що щойно розмовляла з підрядником і що нам усім трьом варто зустрітися наступного дня, щоб узгодити останні деталі.

Я пообіцяла приїхати.

Коли я завершила розмову, Кацпер стояв біля вікна. Він не підслуховував демонстративно, але й не намагався вдавати, ніби не почув свого імені.

— Юлія? — запитав він.

Я кивнула.

— Завтра в нас зустріч.

— Знаю. Збираюся принести план кухні.

— Затверджений?

Він повернувся до мене з легкою усмішкою.

— Той, який я хотів би вам показати.

Я мала б відчути лише роздратування. Натомість помітила, що його голос ставав м'якшим, коли він говорив про це місце, а в погляді з'являлася особлива уважність, якої раніше не бачила. Йому було не байдуже до бістро. Можливо, так само сильно, як і мені. Просто кожен із нас зовсім по-різному розумів, що означає про нього дбати.

Я провела пальцем по краю планшета.

— Кацпере, ви здатні прийняти, що хтось може сказати вам «ні» й справді мати це на увазі?

Він посерйознішав. Кілька секунд дивився на мене без усмішки, наче тільки тепер зрозумів, що справа була не у фарбі й не в пересунутій барній стійці.

— Здатен, — нарешті відповів він. — А ви здатні припустити, що хтось інший теж може мати хорошу ідею?

— Звісно. Якщо спочатку поговорить зі мною.

Між нами запала тиша. У світлі пізнього пообіддя бордова стіна виглядала майже красивою. Я не хотіла цього визнавати, особливо перед ним.

Кацпер поглянув на розгорнуту документацію, що визирала з моєї сумки, а потім на мене.

— У такому разі завтра ми справді поговоримо, Міро.

Те, як він вимовив моє ім'я, було несподівано особистим. Не нав'язливим. Просто позбавленим тієї професійної ввічливості, за якою я зазвичай так зручно ховалася.

Я вийшла на вулицю, перш ніж встигла відповісти. Зупинилася лише біля автомобіля, відчуваючи на обличчі прохолодне повітря з моря. Попереду на мене чекав складний проєкт, обмежений бюджет і шеф-кухар, який вважав власну інтуїцію достатньою підставою для того, щоб змінювати чужі рішення.

І все ж найбільше мене непокоїло те, що я хотіла повернутися завтра не лише заради того, щоб відновити контроль над проєктом.

Якщо вже під час першої зустрічі він зумів настільки вибити мене з рівноваги, що станеться, коли я сама захочу підпустити його ближче?

Розділ 1 - Межі на плані

Наступного ранку я приїхала до бістро за двадцять хвилин до призначеної зустрічі. Не тому, що хотіла побачити Кацпера раніше. Принаймні саме так я пояснювала собі власну пунктуальність, паркуючи автомобіль біля тротуару, мокрого після нічного дощу. Мені був потрібен час, щоб спокійно розкласти документацію, перевірити виміри й переконатися, що ніхто не сприйняв учорашню розмову як дозвіл на подальші експерименти. У сумці лежали роздруковані плани, кошторис і зразки матеріалів. Я також підготувала два варіанти розташування барної стійки, хоча визнати, що я взагалі розглядала пропозицію Кацпера, було для мене складніше, ніж мало б бути.

Перед входом я на мить зупинилася. Крізь скло бачила порожню залу, ряди стільців, складених біля стіни, і будівельне риштування в глибині приміщення. Бордова поверхня досі домінувала в інтер'єрі. Проте з відстані кількох метрів вона виглядала інакше, ніж напередодні. Ранкове світло підкреслювало в ній коричневі відтінки, м'якші й менш театральні. Неохоче я зізналася собі, що цей колір міг би знайти місце в остаточній концепції. Але я зовсім не збиралася дозволяти, щоб випадково вдале рішення виправдовувало спосіб, у який його ухвалили.

— Якщо ви дивитиметеся достатньо довго, стіна сама змінить колір?

Я обернулася. Кацпер стояв за кілька кроків від мене з паперовим пакетом і двома стаканчиками кави. Цього разу на ньому був темний светр, а волосся мало такий вигляд, ніби дорогою на роботу він намагався його

впорядкувати, але покинув цю справу на півдорозі. Усміхався він обережніше, ніж учора. Я замислилася, чи справді він обдумав нашу розмову, чи просто навчився розпізнавати вираз мого обличчя.

— Я розглядаю радикальніші рішення, — відповіла я. — Наприклад, найняти когось, хто поверне стіні початковий колір.

— У такому разі добре, що я приніс каву. Можемо обговорити умови капітуляції.

Він простягнув один стаканчик, але не зробив кроку до мене.

— Чорна, без цукру. Якщо не вгадав, друга — з молоком.

— Звідки ви взяли, що я хочу кави?

— Я не був упевнений. Тому й запитую.

Ця невелика різниця між пропозицією та припущенням не залишилася непоміченою. Я взяла чорну каву й подякувала. Це ще не означало перемир'я, але принаймні ми могли зайти всередину без чергової сутички.

Кацпер відчинив двері й пропустив мене першою. Усередині пахло деревом, свіжою штукатуркою і чимось пряним. Лише коли я побачила паперовий пакет, зрозуміла, що він приніс ще й їжу. Він поставив пакет на столик, захищений плівкою, дістав дві невеликі випічки й посунув одну до мене.

— Це не хабар, — уточнив він.

— Дуже добре, бо хабарі зазвичай бувають більшими.

— Тоді доведеться попрацювати над бюджетом.

Я не встигла відповісти, бо до приміщення увійшла Юлія Боровська. Їй було трохи за сорок, вона мала невичерпну енергію і звичку сприймати кожну затримку як особисту образу. Її бістро було мрією, заради якої вона відкладала гроші роками. Продавши частку в сімейній компанії, Юлія вирішила створити затишне, елегантне місце, позбавлене зайвої офіційності. Вона найняла мене для проєктування інтер'єру, а Кацпера — для розроблення кухні та керування рестораном. Формально ми підпорядковувалися їй незалежно одне від одного, що спочатку здавалося мені розумним рішенням.

— Як приємно бачити вас разом! — вигукнула вона, знімаючи пальто. — Сподіваюся, ви вже порозумілися.

Я поглянула на Кацпера.

— Ми ще на етапі з'ясування значення слова «порозумітися».

Юлія засміялася, але швидко посерйознішала, коли я розклала креслення. Я пояснила їй, що переміщення барної стійки потребує повторної перевірки ширини проходів, інженерних комунікацій і розташування місць для гостей. Представила вартість можливого повернення до початкового варіанта й указала елементи, яких підрядник не повинен торкатися до затвердження нового планування. Я не підвищувала голосу. У таких ситуаціях спокійний тон часто був ефективнішим за гнів, адже змушував інших серйозно поставитися до наведених цифр.

— Кацпере? — звернулася до нього Юлія. — Чому ти не сказав мені про додаткове замовлення?

— Бо хотів спочатку перевірити рішення, — відповів він. — Вважаю, що нинішнє планування не дає змоги

ефективно використовувати простір між кухнею та баром.

— Це не відповідь на запитання, — зауважила я.

Він подивився на мене, а тоді кивнув.

— Ти маєш рацію. Я повинен був сказати про це раніше.

Він мене здивував. Я приготувалася до виправдань, можливо, навіть до спроби перекласти відповідальність на підрядника. Натомість Кацпер визнав свою помилку без зайвого спектаклю. Щоправда, за мить він дістав власний ескіз, намальований на папері в клітинку, і поклав його поруч із моїми кресленнями.

— Але я все одно вважаю, що ми мусимо змінити спосіб подавання страв.

Юлія нахилилася над столом.

— Покажи.

Кацпер указав на вузький прохід, який з'єднував підсобне приміщення із залою. Він пояснив, що заплановане меню ґрунтуватиметься на невеликих партіях страв, які готуватимуть безпосередньо перед подаванням. Він хотів, щоб гості могли бачити частину роботи кухні, а персоналу не доводилося протискуватися між столиками з гарячими тарілками. У його голосі з'явилася впевненість, зовсім не схожа на вчорашню зухвалість. Він говорив про робочий ритм, безпеку й те, як їжа потрапляє до людини. І йому зовсім не потрібні були ефектні слова.

— Якщо ми залишимо все точно так, як на кресленні, я матиму гарний інтер'єр, — сказав він. — Але не зможу

організувати роботу кухні так, як заради цього мене й найняла Юлія.

— А якщо пересунемо бар за твоїм ескізом, втратимо два місця й перекриємо доступ до комунікацій, — відповіла я. — Не кажучи вже про те, що за повної зали персонал матиме ще менше простору, а не більше.

— Ти бачиш лише сантиметри.

— А ти поводишся так, ніби сантиметри перестають існувати, коли ти голодний.

Юлія пирснула сміхом. Кацпер подивився на мене з таким схваленням, якого я зовсім не очікувала після їдкого зауваження.

— А ось це був хороший аргумент, — визнав він.

— Який саме?

— Про голод. Решту я ще обмірковую.

Я не відвела погляду від креслення. Якби зробила це, то могла б усміхнутися у відповідь, а мені не хотілося дарувати йому задоволення від чергової перемоги, не пов'язаної з проєктом.

Підрядник, пан Анджей, прийшов за кілька хвилин із рулеткою та переліком замовлень. Разом ми перевірили фактичні розміри зали. Виявилося, що одна з ніш була на шість сантиметрів глибшою, ніж зазначалося в обмірах. Це не розв'язувало всіх проблем, але давало можливість розширити прохід, не пересуваючи всю барну стійку. Кацпер негайно запропонував вужчу конструкцію, а я показала йому, чому за такого рішення нам забракне місця для зберігання скляного посуду.

— Тобто знову ні, — сказав він.

— Поки що ні.

— У тебе «поки що» підозріло схоже на «ніколи».

— Бо я не люблю обіцяти того, чого не перевірила.

Я присіла біля кута, позначеного клейкою стрічкою, щоб точніше виміряти відстань до стіни. Кацпер подав мені кінець рулетки раніше, ніж я встигла попросити. Кілька секунд ми працювали мовчки, зосередившись на одному й тому самому числі. Я помітила, що він умів передбачити, коли мені потрібна допомога, не забираючи в мене інструмента й не пояснюючи, як саме я повинна працювати. Ця практична уважність була несподівано приємною.

Лише коли я підвелася, мені спало на думку рішення, якого раніше не розглядала.

— Ми можемо повернути зону видавання страв на дев'яносто градусів, — сказала я. — Не весь бар. Лише його внутрішню частину. Якщо скоротимо технічну полицю, отримаємо безпечніший шлях із кухні й збережемо кількість місць.

Кацпер одразу присів біля позначок.

— А гості все одно бачитимуть кухню?

— Із частини зали так. З решти — ні.

— Я хочу, щоб вони бачили, що ми робимо.

— Чому це настільки важливо для тебе?

Він повільно випростався. Спочатку здавалося, що він збирається відповісти жартом. Потім поглянув у бік підсобного приміщення.

— Бо останні роки я працював у місцях, де все мало виглядати легким. Людина отримувала ідеальну тарілку й навіть не здогадувалася, скільки праці та скільки людей стояло за нею. Тут я хотів би, щоб усе було інакше.

Я не очікувала такої відповіді. Знала ресторани, де кухня працювала як невидима фабрика, а ім'я шеф-кухаря мало більше значення, ніж уся команда. Слухаючи Кацпера, я почала розуміти, що справа була не лише у зручності чи амбіціях. Він прагнув створити місце, де спосіб приготування їжі мав би не менше значення, ніж її смак.

— Можемо відкрити для огляду частину робочої зони біля входу, — запропонувала я. — Не показувати всю кухню. Залишити видимим сам процес, але приховати мийну зону й технічні проходи.

— А освітлення?

— Спроєктую так, щоб люди бачили рух, а не кожну нерівність на обробній дошці.

Він повільно всміхнувся.

— Саме таку відповідь я й шукав.

— Міг почати із запитання.

— Починаю підозрювати, що ти часто мені про це нагадуватимеш.

— Якщо буде потрібно.

Юлія плеснула в долоні, наче ми щойно підписали мирний договір.

— Чудово. Отже, ми знайшли рішення?

— Ми визначили напрямок, — уточнила я. — Для остаточного рішення мені потрібні два дні, щоб перерахувати розміри й проконсультуватися з підрядником з інженерних систем. Лише після цього можна буде затвердити зміни.

Кацпер схрестив руки на грудях.

— А якщо виявиться, що це неможливо?

— Тоді шукатимемо інший варіант.

— Я не погоджуся на планування, де кухня повністю підпорядкована зовнішньому вигляду зали.

Він сказав це спокійно, але твердо. Більше не намагався перетворити суперечку на розвагу. Вперше я побачила в ньому людину, готову справді відстоювати свої межі, навіть якщо це ускладнить увесь проєкт.

— А я не поставлю свого підпису під проєктом, який не відповідає функціональним вимогам і нормам безпеки, — відповіла я. — У нас можуть бути різні пріоритети, Кацпере, але ми обоє відповідальні за наслідки.

— Тоді нехай ніхто з нас не буде просто декорацією для іншого.

Ці слова на мить змусили мене замовкнути. Він висловив саме те, що намагалася сказати я, хоча й з іншого боку.

— Згодна, — відповіла я.

Юлія спостерігала за нами з помітним полегшенням. Поки вона обговорювала з підрядником графік робіт, я зібрала документи й записала найважливіші домовленості. Кацпер підійшов до столу, на якому лежали зразки тканин. Узяв шматок лляної оббивки й приклав його до бордової стіни.

— Це справді буде на всіх стільцях?

— На частині. Решта матимуть дерев'яні сидіння.

— Гарно. Схоже на місце, де можна залишитися довше, ніж планував.

— Якщо ніхто не перефарбує решту стін.

Він тихо засміявся, але за мить відклав зразок.

— Учора я перегнув палицю, — сказав він. — Не з самою ідеєю. З тим, як вирішив її втілити.

Я подивилася на нього уважніше. Вибачення ще не гарантували змін, але принаймні він не намагався приховати їх за черговим жартом.

— Дякую, що ти це сказав.

— Не звикай. Ми все одно сперечатимемося.

— Суперечки мені не заважають. Самоуправство — так.

— Зрозумів.

Я не знала, чи справді він усвідомив різницю. Хотілося вірити, що так, адже за останню годину я побачила достатньо, щоб почати поважати його професійні здібності. Проте я все ще пам'ятала додаткові планки й креслення, якого раніше не бачила.

Коли Юлія пішла, я затрималася, щоб сфотографувати виміри. Кацпер стояв біля вікна й розмовляв телефоном із постачальником. Я не чула всієї розмови, але його тон був діловим, без тієї грайливої зухвалості, з якою він зазвичай звертався до мене. У якийсь момент він обернувся, помітив, що я досі працюю, і мовчки переставив будівельний світильник, щоб краще освітити кут.

Цей дрібний жест здався мені особистішим за всі його попередні компліменти.

— Дякую, — сказала я, коли він закінчив розмову.

— За світло?

— За те, що не намагаєшся пояснювати мені, як робити виміри.

Якусь мить він дивився на мене з веселим подивом.

— Мені тридцять сім років, Міро. Я вже навчився, що не все потрібно робити самому.

Я згадала бордову стіну й додаткові планки.

— Невже?

— Я сказав, що навчився. Не сказав, що завжди про це пам'ятаю.

Цього разу я всміхнулася.

Його погляд затримався на моєму обличчі трохи довше. Однак він не зробив кроку до мене й не скористався моментом для чергової провокації. Ця стриманість здивувала мене більше, ніж його попередня самовпевненість.

— Надішлю тобі зауваження до ескізу до вечора, — сказала я, закриваючи сумку.

— А я підготую точні вимоги до зони видавання страв.

— І нічого не замовлятимеш?

— Нічого не замовлятиму.

Коли я вже виходила, він зупинив мене біля дверей.

— Міро?

Я обернулася.

— Що?

— Я не хочу, щоб це місце стало полем битви.

— Я також.

— Але якщо вже нам доведеться про щось сперечатися, то я волію, щоб це було щось важливе.